

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci žalobce: **M. S.**, bytem P., K., zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2017, č. j. 070737/2015/KUSK/DOP/ZAV, sp. zn. 070737/2015/KUSK/3,

t a k t o :

- I.** Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2017, č. j. 070737/2015/KUSK/DOP/ZAV, sp. zn. 070737/2015/KUSK/3, **se zamítá.**
- II.** Žalobci **se ukládá** zaplatit do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí České republiky – Krajskému soudu v Praze soudní poplatek ve výši 1.000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou k poštovní přepravě dne 28. 6. 2017 a doručenou soudu dne 29. 6. 2017, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl žalobcovu odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín, odboru dopravy (dále jen „městský úřad“), ze dne 3. 4. 2015, č. j. OD/27585/15-hru, sp. zn. OD SŘ 15N/14 11828/2014. Tímto rozhodnutím městský úřad podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl žalobcovy námitky proti záznamu 3 bodů zaznamenaných ke dni 11. 5. 2012, 3 bodů zaznamenaných ke dni 5. 10. 2012, 2 bodů zaznamenaných ke dni 12. 7. 2013, 3 bodů zaznamenaných ke dni 25. 2. 2014, 2 bodů zaznamenaných ke dni 13. 7. 2014 a potvrdil v souladu s § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu záznam celkového počtu 12 bodů v registru řidičů ke dni 13. 7. 2014.

Spolu s podanou žalobou žalobce navrhl, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Uvádí, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí hrozí vážná újma. Žalobce se živí jako předseda představenstva a realitní makléř, přičemž k oběma výdělečným činnostem nezbytně potřebuje řidičské oprávnění, neboť svou práci nemůže vykonávat bez možnosti dopravy osobním automobilem (řada nemovitostí, jež jako makléř nabízí, jsou hromadnou dopravou nedostupné). Tyto skutečnosti žalobce podrobněji rozvádí ve svém (pozn. soudu: nepodepsaném) prohlášení přiloženém k žalobě, v němž zdůrazňuje význam mobility pro svou práci (mimo činnosti v žalobě uvedené je také jednatelem ve společnostech W.W. s. r. o. a F. r. spol. s r. o.) a nad rámec uvedeného dodává, že svou prací živí rodinu (manželka je na rodičovské dovolené s prvním dítětem, narození druhého očekávají) a mimo běžné výdaje platí též hypotéku ve výši 22.000 Kč měsíčně a leasing na auto ve výši 7.635 Kč měsíčně. Jakýkoli

výpadek v příjmech by tak pro žalobce znamenal finanční nesnáze a případně i upadnutí do dluhů. Dále žalobce podotýká, že se v jeho případě jedná pouze o drobné přestupky a nikdy žádnou vážnou nehodu nezavinil.

Žalobce uzavírá, že ztrátou mobility mu vznikne nenahraditelná újma, neboť svou práci nebude moci vykonávat, a v regionu, z něhož pochází, bude jen s obtížemi hledat jinou, kde by řidičský průkaz nebyl vyžadován. S tím je spojená i nepřiměřená finanční zátěž způsobená ztrátou zaměstnání a úkony nezbytnými k opětovnému získání řidičského oprávnění (přezkoušení v autoškolě, dopravně-psychologické vyšetření).

K žalobě žalobce přikládá výpis z živnostenského rejstříku, z něhož vyplývá, že je podnikatel v oborech „zprostředkování obchodu a služeb“ a „realitní činnost, správa a údržba nemovitostí“. Dále je přiložena kniha jízd vozidla Volkswagen Passat 3C s registrační značkou X za měsíce leden až květen 2017, z níž se podává, že žalobce užívá vůz téměř každý den. Přílohou jsou také smlouva o poskytnutí hypotečního úvěru ze dne 10. 2. 2017, uzavřená mezi Hypoteční bankou a. s. a žalobcem a jeho manželkou; smlouva o operativním leasingu uzavřená mezi společností ŠkoFIN s. r. o. a žalobcem ze dne 14. 1. 2016 a smlouva o výkonu funkce předsedy představenstva společnosti G2H a. s. ze dne 19. 11. 2015.

Žalobce je současně toho názoru, že přiznaný odkladný účinek by neměl vliv na práva třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem, neboť nejde o tak závažné přestupky, aby představovaly ohrožení ostatních účastníků dopravního provozu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 2 As 60/2008 – 103). Žalobce dále odkazuje na § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), podle něhož správní orgán přiznává rozhodnutí o přestupku odkladný účinek, jestliže o to účastník požádá v souvislosti se soudním přezkumem tohoto rozhodnutí. Dané pravidlo je podle žalobce na místě vztáhnout i na danou věc a odkladný účinek přiznat. Dalším důvodem je i často dlouhé trvání soudního řízení, které může být i delší, než je samotná sankce (v dané věci odnětí řidičského oprávnění na 12 měsíců), což je podle setrvalé judikatury Ústavního soudu nepřiměřené.

Žalovaný ve vyjádření k přiznání odkladného účinku žalobě uvádí, že žalobci bylo evidováno 7 bodů za trojí překročení rychlosti v obci, kde je maximální povolená rychlost 50 km/h. Žalobce přitom jel rychlostí 73 km/h, 71 km/h a 65 km/h; 6 bodů bylo žalobci evidováno za porušení povinnosti být připoután bezpečnostním pásem. Žalobce tedy opakovaně a vědomě porušoval zákon. Držení řidičského oprávnění není právem hospodářským ani osobnostním, nýbrž pouze právem přiznaným, a jestliže žalobce opakovaně porušuje své zákonné povinnosti a ohrožuje tím ostatní účastníky dopravního provozu, musí jeho právo řídit dopravní prostředek ustoupit chráněným zájmům ostatních účastníků dopravního provozu. Tímto chráněným zájmem je ochrana života a zdraví ostatních a odebrání řidičského oprávnění představuje preventivní opatření před jeho dalším ohrožováním a také má výchovně-sankční účinek na žalobce. Přiznání odkladného účinku by tak do jisté míry popřelo stávající zákonnou úpravu.

Žalovaný dále podotýká, že není pravdou, že by byl žalobce závislý toliko na práci realitního makléře, jak uvádí v žalobě. Žalobce totiž podle obchodního rejstříku podniká i v oboru „zprostředkování obchodu a služeb“ a je statutárním orgánem ve společnostech G2H a. s., W2W s. r. o. a F. r. spol. s r. o. Z těchto činností mu nepochybně také plynou příjmy a nelze o nich říci, že je nelze vykonávat jinak než s pomocí automobilu (např. prostřednictvím třetích osob nebo za využití hromadné dopravy). Argumentaci analogií s § 83 zákona o přestupcích považuje žalovaný za nepřipadnou, neboť zatímco přestupkové řízení je nalézací a zjišťuje se v něm skutkový stav věci, v řízení o námitkách proti záznamu bodů se přezkoumává, zda je zápis

bodů v souladu s podklady. Argumentace rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 2 As 60/2008 – 103, je podle žalovaného rovněž nepřipadná, neboť s projednávanou věcí vůbec nesouvisí. Závěrem žalovaný uvádí, že návrh na přiznání odkladného účinku žalobě není projednatelný, neboť chybí návrh výroku; mimoto jej lze přiznat jen *ex nunc* a beztak by tedy nemohl mít za následek vrácení řídičského oprávnění žalobci.

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Zákon tedy pro přiznání odkladného účinku stanoví celkem tři předpoklady: výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu; tato újma je pro žalobce nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud nepřezkoumává v mezích žalobních bodů žalobou napadené výroky rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), ale zjišťuje jen existenci uvedených zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je podle své povahy dočasným rozhodnutím, neboť platí do doby pravomocného skončení řízení ve věci samé, a nelze proto proti němu podat kasační stížnost [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, je povinen žalobce, který se přiznání odkladného účinku domáhá svým návrhem; nestačí tak v návrhu toliko poukázat na možnost vzniku újmy. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za újmu, kdy zákon hovoří o újmě „nepoměrně větší“. To má svou logiku, protože v řízeních, v nichž není vyhověno žádosti účastníka, případně je mu zrušeno či omezeno nějaké oprávnění nebo uloženo opatření či správní trest, na účastníka pochopitelně budou doléhat právní následky negativního rozhodnutí – ať by byly sebmírnější – tíživěji než na veškeré další osoby, kterých se rozhodnutí vůbec netýká.

Soud nejprve uvádí, že obecnou zmínku žalobce o průtazích v českém soudním řízení nemůže považovat za osvědčení nepoměrně větší újmy a tedy důvod pro přiznání odkladného účinku, neboť již výše je uvedeno, že újma musí být způsobena (být následkem) napadeným rozhodnutím. Délka soudního řízení o přezkumu napadeného rozhodnutí nemůže být považována za následek napadeného rozhodnutí, a tedy důvod pro přiznání odkladného účinku žalobě, může pouze nepřímo v některých situacích ovlivnit intenzitu újmy žalobce, kterou je však nejprve třeba osvědčit.

Žalobce jako újmu, již mu napadené rozhodnutí způsobí, uvádí nemožnost vykonávat nadále své zaměstnání realitního makléře a předsedy představenstva, nutnost složitě hledat novou práci a s tím spojený výpadek v příjmech a finanční obtíže. Toto tvrzení žalobce doložil smlouvou o výkonu funkce předsedy představenstva společnosti G 2 H a. s. ze dne 19. 11. 2015, v níž však není o náplni práce uvedeno nic, co by vyžadovalo jízdu osobním automobilem. Jde-li o práci realitního makléře, žalobce předložil výpis z obchodního rejstříku, podle něhož je držitelem živnostenského oprávnění č. X mj. pro obor „realitní činnost, správa a údržba nemovitostí“. Z doložené knihy jízd za měsíce leden až květen 2017 ve spojení se smlouvou o operativním leasingu pak vyplývá, že tento automobil žalobce skutečně používá denně, a to v rámci živnostenského oprávnění, tj. v rámci činnosti realitního makléře. Ve vztahu k výkonu

funkce jednatele ve společnosti W2W s. r. o. a ve společnosti F. r. spol. s r. o. žalobce žádné dokumenty nedoložil.

Byť tedy žalobce osvědčil, že činnost realitního makléře nebude schopen vykonávat bez možnosti využívat osobní automobil, není tomu tak u jiných činností. Jelikož práce realitního makléře není jediným zdrojem žalobcovy obživy, přičemž žalobce netvrdil (natož aby toto tvrzení doložil), že by šlo o zdroj stěžejní, nelze než uzavřít, že žalobce neosvědčil, že dočasná ztráta řidičského oprávnění by pro něj měla znamenat vážnou újmu ve smyslu § 73 s. ř. s. I kdyby soud připustil, že ztráta možnosti vykonávat činnost realitního makléře sama o sobě představuje újmu, (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2013, č. j. 4 As 8/2013 – 19, ze kterého plyne, že „[z]tráta zaměstnání a nemožnost dosavadní profesi vykonávat ani u jiného zaměstnavatele ani jako osoba samostatně výdělečně činná by stěžovatele bezpochyby poškodilo značně. Naproti tomu újma způsobená přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti třetím osobám zde z povahy věci nepřipadá v úvahu.“), nemohl by bez vědomí o jiných příjmech a dalších osobních a majetkových poměrech žalobce posoudit její závažnost. Taktéž nelze přehlédnout, že žalobce činnost realitního makléře vykonává jako osoba samostatně výdělečně činná, kdy svoji činnost (na rozdíl od zaměstnance) není povinen vykonávat osobně. Tuto činnost může například vykonávat za pomoci asistenta či řidiče. Soud při této úvaze přiměřeně odkazuje např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 2 As 60/2008 - 103 (přijaté sice ještě za platnosti dříve platné právní úpravy, kdy Nejvyšší správní soud hodnotil nenahraditelnost újmy hrozící stěžovateli, avšak stále použitelné), kde Nejvyšší správní soud uvedl, že jakkoliv práce pojišťovacího makléře je spojena s větší mobilitou, než je to obvyklé u řady jiných zaměstnání, lze stěžovateli požadovat, aby namísto přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přijal soudem uvedená opatření (změna organizace práce, využívání hromadných dopravních prostředků či pomoci třetí osoby), jakkoliv jsou nepochybně značně nepohodlné, popř. též nákladnější.

Žalobce pro podporu svých tvrzení odkazoval také na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2015, č. j. 30 A 27/2015 – 43. Soud se však se závěry v tomto rozhodnutí vyjádřenými neztotožňuje a trvá na výše své uvedené argumentaci, zejména na tom, že přiznání odkladného účinku je zcela mimořádným institutem a proto je třeba v případě posuzování návrhu na jeho přiznání důsledně trvat na splnění zákonem stanovených podmínek. V tomto duchu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v žalobcem citovaném usnesení ze dne 25. 9. 2008, č. j. 2 As 60/2008 - 103, když uvedl, že „*Přiznání odkladného účinku je zákonem koncipováno jako zcela výjimečný institut fakticky prolamující účinky pravomocných správních či (v případech uvedených v § 107 s. ř. s.) soudních rozhodnutí. Nenahraditelnou újmu (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), která by stěžovateli při výkonu nebo jiných právních následcích rozhodnutí mohla vzniknout, tedy musí představovat výjimečný a závažný stav, který již nelze v dalším běhu času nijak odčinit (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2004, č. j. 6 Afs 25/2003 - 59, publikované na www.nssoud.cz).*“

Nad rámec uvedeného zdejší soud podotýká, že odkaz žalobce na § 83 odst. 1 přestupkového zákona považuje shodně se žalovaným za nepřipadný. Ze skutečnosti, že zákon spojuje se soudním přezkumem jednotlivého rozhodnutí ve věci přestupku nárok na odklad vykonatelnosti rozhodnutí o přestupku, nelze žádným způsobem dovozovat, že zde existuje důvod pro přiznání odkladného účinku žalobě i ve věci zamítnutí námitek proti provedení záznamu bodů v registru řidičů. Soud zastává názor, že zákonodárce naopak záměrně s touto situací odkladný účinek v silničním zákoně nespojil, neboť jde o případy opakovaného spáchání několika přestupků, které mohly být podrobeny samostatnému soudnímu přezkumu v režimu § 83 přestupkového zákona. Žaloba proti rozhodnutí ve věci provedení záznamu bodů v registru řidičů tak ze zákona nemá odkladný účinek, byť není vyloučeno, aby jej soud k návrhu žalobce

přiznal. Při svém rozhodování však posuzuje výhradně splnění podmínek podle § 73 odst. 2 s. ř. s.

Závěrem soud poznamenává, že žalobce o záznamu příslušného počtu bodů věděl již v roce 2014 (námitky podával v červenci 2014). Přesto v lednu 2015 uzavřel smlouvu o operativním leasingu a dokonce v únoru 2017 uzavřel smlouvu o poskytnutí hypotečního úvěru. Bylo tedy na něm, aby důkladně zvážil, zda zvládne finanční závazky i pod hrozbou ztráty řidičského oprávnění; resp. měl dostatek času, aby v mezidobí přijal opatření směřující k adaptaci na novou situaci.

S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že není splněna první podmínka plynoucí z ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., a proto se již nezabýval zkoumáním podmínek zbývajících a návrh na přiznání odkladného účinku žaloby zamítl.

Nad rámec výše uvedeného soud poznamenává, že usnesení o odkladném účinku žaloby s ohledem na svůj procesní charakter nezakládá překážku věci rozhodnuté, a proto v případě posunu ve skutkových okolnostech lze o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodnout i opětovně, stejně jako lze již přiznaný odkladný účinek i bez návrhu zrušit, odpadnou-li v mezidobí důvody pro jeho přiznání (§ 73 odst. 5 s. ř. s.).

Ve vztahu k výroku II. je třeba uvést, že zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů v § 4 odst. 1 písm. h) stanoví, že poplatková povinnost za návrh na vydání předběžného opatření vzniká uložením povinnosti zaplatit soudní poplatek. Judikatura přitom dovodila (srov. usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012 – 32), že na vznik povinnosti zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku je třeba analogicky vztáhnout právní úpravu poplatkové povinnosti za návrh na vydání předběžného opatření. Proto soud žalobci zároveň vyměřil i soudní poplatek 1.000,- Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku podle položky 20 Sazebníku, který je přílohou zákona o soudních poplatcích. **Jelikož ale žalobce soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě již uhradil v kolcích při podání žaloby, tuto částku znovu platit nebude.**

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e n í** kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.]

V Praze dne 17. července 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pavčina Švejdová